

แนวทาง แบบที่ 1

อาทิตย์ที่ 8 เทศกาลธรรมดาปี A

(ข้อมูลจากหนังสือ “แนวทางการวางแผนมิสซาวันอาทิตย์” คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม)

พระเยซูเจ้าตรัสสอนเรื่องความวางใจในพระเจ้า

พระธรรมล้ำลึกพระคริสตเจ้า : พระเจ้าไม่เคยทรงละทิ้งประชากร

ท่าทีคริสตชน : ยึดพระเจ้าเป็นที่มั่น

การดำเนินชีวิต : ไม่ท้อถอยยามลำบาก ไม่กระวนกระวายใจ

บทนำ

ในวันนี้ เรายังคงนั่งฟังพระเยซูเจ้าผู้ทรงประทับนั่งสอนเราที่บนภูเขาต่อไป คำสอนของพระองค์นั้นฟังง่าย แต่ขัดหู และทำตามได้ลำบาก เพราะขัดกับความนึกคิดความรู้สึกของเรา มาในวันนี้ พระวาจาที่ตรัสสอนเป็นเหมือนคำบรรเทาใจ เพราะในยามที่ดูเหมือนว่าเราจะถูกทอดทิ้ง พระเยซูเจ้าตรัสสอนว่า ในความเป็นจริงแล้ว พระเจ้าไม่เคยลืมประชากรที่พระองค์ทรงเลือกให้มาเป็นของพระองค์ด้วย ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากบาปของพระเยซูเจ้า

ฝั่งพระวาจา

บทอ่านที่ 1	อสย 49:14-15	เราจะไม่ลืมเจ้า
เพลงสดุดี	สดด 62	ความหวังในพระเจ้าเท่านั้น
บทอ่านที่ 2	1 คร 4:1-5	พระเจ้าจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวง
พระวรสาร	มธ 6:24-34	อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระเยซูเจ้าตรัสสอนให้วางใจในพระเจ้า

ในยามที่อิสราเอลถูกเนรเทศไปบาบิโลน โดยทางประกาศกอิสยาห์ ในบทเขียนที่เป็นการโต้ตอบระหว่างเยรูซาเล็มกับพระเจ้า ศิโยนดูเหมือนจะตัดพ้อว่า “พระยาห์เวห์ทรงละทิ้งข้าพเจ้า พระเจ้าได้ทรงลืมข้าพเจ้าแล้ว” และพระเจ้าตรัสยกเปรียบเทียบกับแม่ที่ไม่เคยลืมลูกที่เคยกินนมของตน และตรัสว่า “แม่แม่อาจจะลืมลูกได้ แต่เราจะไม่ลืมเจ้า” (บทอ่านที่ 1) ชีวิตของประชากรจึงต้องเลือกเสมอว่าจะ “รักพระเจ้า” หรือ “รักสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า” และเข้ามาขัดขวางทางระหว่างประชากรกับพระเจ้าเอง

ในการเป็นประชากรใหม่ พระเจ้าทรงเรียกร้องจากศิโยนให้ติดตามพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไขและด้วยความไว้วางใจ ซึ่งส่วนหนึ่งก็คือ การละทิ้งความมั่งคั่งของอนาคต ไม่ว่าจะเป็นอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย เพราะในการเป็นประชากร สิ่งที่ต้องมาเป็นอันดับแรกคือ “การแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ ” นั่นคือ การแสวงหาที่จะทำตามข้อเรียกร้องของการอยู่ในอาณาจักรที่พระเยซูเจ้ามาสถาปนาขึ้น และเป็นสิ่งเดียวที่จะต้องสละและเป็นห่วง เหมือนกับที่ในบทภาวนาที่พระเยซูเจ้าทรงสอน ภาวนาเพื่อการมาถึงของพระอาณาจักร มาก่อนการภาวนาวิงวอนขอ “อาหารประจำวัน” ดังนั้น การแสวงหาที่จะกระทำตามพระประสงค์ การถือตามพระบัญญัติ การกลับเป็นผู้ครบครันเหมือนกับพระบิดาทรงเป็นผู้ครบครัน ล้วนเป็นสิ่งที่ยศย์ของพระเยซูเจ้าจะต้องกระทำเป็นอันดับแรก ส่วนสำหรับอาหาร เสื้อผ้าและที่อยู่อาศัย พระเยซูเจ้าทรงสอนว่า ให้ไว้วางใจในพระบิดา ผู้ทรงเลี้ยงดูนก คูแผลดอกไม้ และทรงถามว่า และพระบิดาจะไม่ทรงดูพวกท่านหรือ แต่คำสอนนี้ก็อีกเช่นกัน ฟังง่าย แต่เข้าใจยาก และขัดกับความคิดและความรู้สึกของมนุษย์เหมือนกับเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมา

1.2 เราคือผู้รับใช้พระคริสตเจ้า

คำสอนของพระองค์จะกลับเป็นสิ่งที่เรา “ยอมรับได้” ถ้าเราถือว่า “เราคือผู้รับใช้พระคริสตเจ้า ” เหมือนกับที่เปาโลได้ละทิ้งเกียรติและอำนาจ มาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสตเจ้า และทำหน้าที่ในการแจกจ่าย “พระธรรมล้ำลึกของพระเจ้า” ในการกระทำของเปาโล มนุษย์ตัดสินไปต่างๆ นานา จนกระทั่งถูกจองจำและต้องทนกับความยากลำบากทุกชนิด แต่เปาโลเองก็ยอมรับว่า “ผู้ตัดสินข้าพเจ้าคือพระเจ้า” ไม่ใช่มนุษย์ และคำตัดสินของมนุษย์ เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย

ความรู้สึกและการยอมรับถึงการเป็นศิโยนของพระเยซูเจ้านี้เองที่ทำให้เปาโลเอาชนะความรู้สึกนึกคิดประสามมนุษย์ได้ เปาโลไม่ได้เคยนั่งฟังพระเยซูเจ้าตรัสสอนที่ภูเขาแห่งมหาบุญลาก และเราเองก็นั่งฟังพระธรรมนั้นในภายหลัง แต่สิ่งเดียวที่จะให้ความสมเหตุสมผลแก่คำสอนก็คือ การยอมรับและการถือว่า ตัวเราคือ “ผู้รับใช้ของพระคริสตเจ้า” และแสวงหาที่จะยอมรับพระธรรมล้ำลึกที่ถูกจ่ายแจกนั้น เพื่อเราจะได้กลับเป็น “ผู้ทำหน้าที่แจกจ่ายพระธรรมล้ำลึกของพระเจ้า ” ต่อไป ต่อหน้าคำสอนที่แตกต่าง

พระเยซูเจ้าประสงค์ให้ศิษย์ของพระองค์ตอบรับด้วยใจอิสระ แต่ในเวลาเดียวกัน ก็ด้วยความไว้วางใจ ซึ่งทั้งหมดขึ้นอยู่กับความเชื่อ คือการยอมรับว่า สิ่งที่พระองค์สอนเป็นความจริง และดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับสิ่งที่เชื่อด้วยความไว้วางใจ

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

พิธีกรรมในวันนี้ควรเน้นบรรยากาศแห่งความสงบเรียบง่าย ควรจัดสถานที่ ดอกไม้เครื่องใช้ในพิธีกรรมให้เป็นแบบที่เรียบง่าย สวยงาม บรรยากาศในพิธีควรเน้นบรรยากาศแห่งความเงียบ ในความสงบพบกับพระเจ้า และควรจัดเตรียมบทภาวนา หรือบอร์ดน้าวัด ที่จะเชิญให้สัตบุรุษที่มาร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณละทิ้งความวิตกกังวล ความกระวนกระวายใจที่เขามี มาร่วมในพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์นี้ด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าจะไม่มีวันลืมพวกเขาจะทรงเลี้ยงดูเขา

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความเอาใจใส่กับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- **ก่อนเพลงเริ่มพิธี** อาจจะมีการเปิดเพลงสั้นๆ นำรำพึงเพื่อเตรียมจิตใจสัตบุรุษผู้ธรรมล้ำลึกที่เขาจะฉลองในวันนี้ ตัวอย่างเพลง ที่สามารถเปิดได้ เช่น เพลงพระเจ้าทรงเลี้ยงดู เพลงสวดที่ 23 ฯลฯ
- **ประชาชนในพิธี** อาจจะกล่าวทำให้ผู้มาร่วมพิธีปล่อยวาง ความกังวล ความสับสน วุ่นวายใจของเขา และถวายชีวิตของเขาให้อยู่ภายใต้การนำทางของพระเจ้า
- **บรรยากาศของพิธีกรรม** ในวันนี้เน้นที่ความสงบ ความเงียบเป็นพิเศษ ก่อนบทสวดภาวนาสมควรใช้เวลาสงบเงียบพอสมควร
- **บทภาวนาของประชาชน** ในส่วนเริ่มพิธีอาทิตย์นี้ควรเน้นที่ “ขอโปรดให้เหตุการณ์ในโลกดำเนินไปตามหลักการแห่งสันติภาพของพระองค์ และขอให้พระศาสนจักรชื่นชมยินดี มีใจสวามิภักดิ์รับใช้พระองค์ด้วย

ความสงบราบรื่นเกิด”

ภาควจนพิธีกรรม

- **บทอ่านที่ 1** เป็นบทอ่านที่ให้ความหวังและกำลังใจแก่ผู้ฟัง “ผู้หญิงจะลืมนกน้อยที่กำลังกินนมของนาง และไม่เอ็นดูบุตรจากครรภ์ของนางได้หรือ แม้ว่าคนเหล่านี้ยังลืมิได้ แต่เราจะไม่ลืมิเจ้าเลย ” ควรอ่านด้วยน้ำเสียงกังวาน ให้ผู้ฟังรู้สึกมีความหวังในพระเจ้า และเนื่องจากเป็นบทอ่านที่สั้นมาก ผู้อ่านควรอ่านช้าๆ ชัดถ้อยชัดคำ
- **บทอ่านที่ 2** มีลักษณะเป็นการแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตของนักบุญเปาโล และเป็นคำสอนด้วย
- **พระวรสาร** เน้นที่ความวางใจในพระเยซูเจ้า การละทิ้งความกระวนกระวายห่วงกังวลต่อสิ่งของในโลกนี้ ควรอ่านในลักษณะให้สัตบุรุษรำพึงในพระวาจาตอนนั้น
- **หลังบทเทศน์** ควรเป็นเวลาเงียบสักครู่ให้สัตบุรุษรำพึงพระวาจา
- **บทข้าพเจ้าเชื่อ** ควรเน้นย้ำก่อนสวดบทข้าพเจ้าเชื่อ ว่าความเชื่อที่เขาประกาศจะต้องแสดงออกในชีวิตที่วางใจในพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

ภาควจนซาบพระคุณ

- **บทนำขอบพระคุณ** อาจจะใช้บทนำขอบพระคุณวันอาทิตย์เทศกาลธรรมดา แบบที่ 2 เพราะมีการพูดถึง “พระองค์ท่านทรงพระเมตตาต่อมนุษยชาติที่หลงไป”
- **บทเพลงรับศีล** ควรพูดถึงพระเมตตาธิ์ของพระเจ้า หรือ อาจจะเป็นความมั่นใจในการดูแลของพระเจ้า
- **หลังรับศีล** ควรเป็นเวลาเงียบให้สัตบุรุษได้พบกับพระเจ้าในความสงบเงียบนั้น

ปิดพิธี

- เพลงปิดพิธี ควรพูดถึงพลังชีวิตที่คริสตชนได้รับจากการมาร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณ เป็นพลังให้เขาต่อสู้กับความยากลำบากในโลกนี้ โดยฝากทุกสิ่งไว้ในความคุ้มครองของพระ

2.3 บทภาวนาของมวลชน

ประธาน

พี่น้องที่รัก พระเจ้าพระบิดาผู้ทรงรักและเอาพระทัยใส่ดูแลเรา ทรงให้มนุษย์ปกครองดูแลสรรพสิ่งทั้งหลาย และทรงพร้อมที่จะประทานความช่วยเหลือแก่เรา ให้เราทูลวอนขอพระองค์ด้วยความวางใจ

ผู้นำ

- 1) เพื่อผู้นำพระศาสนจักร จะได้เปี่ยมไปด้วยความเชื่อ ความไว้วางใจในพระคริสตเจ้า และพระจิตเจ้าผู้ทรงสัญญาว่าจะประทับอยู่กับพระศาสนจักรเสมอ **ให้รภาวนา**
- 2) เพื่อดวงพระวิญญาณของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เข้าสู่สถิตินสรวงสวรรค์ มีความสุขนิรันดร์ พร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์และนักบุญ**ให้รภาวนา**
- 3) เพื่อสันติภาพของโลกและความสงบสุขของประชาชน โปรดให้กรณีพิพาทระหว่างประเทศต่างๆที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันนี้สงบลงโดยเร็ววัน โปรดให้ผู้นำประเทศได้ตระหนักถึงความรับผิดชอบในอันที่จะมุ่งแสวงหาความจริงเที่ยงแท้และยอมสละความสุขส่วนตัว ความเห็นแก่ตัว เพื่อนำมาซึ่งสันติภาพของโลก **ให้รภาวนา**
- 4) เพื่อบรรดาผู้ที่วุ่นวายใจ ผู้หมดหวัง และหวาดกลัว จะได้หลุดพ้นจากอุปสรรคต่างๆ ที่ทำให้ชีวิตของเขาปราศจากความสุขสันติ โปรดทรงนำทางชีวิตของเขา และช่วยให้เขาได้พบวิธีแก้ปัญหาหรือจัดอุปสรรคต่างๆให้หมดสิ้นไปได้ **ให้รภาวนา**
- 5) เพื่อเราทุกคนที่ชุมนุมกันอยู่ ณ ที่นี้ จะได้เปิดใจรับฟังพระวาจาของพระองค์ด้วยความอ่อนน้อมและไว้วางใจในพระญาณสอดส่องของพระองค์ เลิกสวณอยู่กับสมบัติฝ่ายโลก แต่หันกลับมาสนใจสะสมทรัพย์สมบัติที่คงอยู่นิรันดร์ **ให้รภาวนา**

ประธาน

ข้าแต่พระบิดาเจ้า ข้าพเจ้าทั้งหลายขอสรรเสริญและขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงเมตตาสดับฟังคำภาวนาของข้าพเจ้าทั้งหลาย โปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายมอบความหวังและความไว้วางใจใน

พระองค์ยิ่งใหญ่ ขึ้น เสมอไปด้วยเถิด ทั้งนี้ ขอพึ่งพระบารมีพระคริสตเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
ทั้งหลาย

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

ในฐานะที่พระเยซูทรงเป็น “ข้ารับใช้” ของพระเจ้า พระองค์ทรงปฏิบัติภารกิจตามแนวทางของพระบิดา
ที่ทรงกำหนดไว้ นั่นคือ การมอบตนเองบนไม้กางเขน กระนั้นก็ดี ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ก็มี
บ้างที่ทรงรู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้งให้ทนรับความลำบากตามลำพังพระองค์ทรงตรัสพูดต่อพระเจ้าว่า
“พระเจ้าข้า ทำไมจึงทอดทิ้งข้าพเจ้าเล่า ” นั่นแสดงให้เห็นว่าพระองค์มีความรู้สึกเหมือนมนุษย์ที่ถูก
ปล่อยให้เผชิญชะตากรรมตามลำพัง อย่างไรก็ตาม พระองค์สามารถเอาชนะความรู้สึกงุนวายใจได้

3.1 ทำที่คริสตชน

ความไว้วางใจ ถือเป็นฤทธิ์กุศลอย่างหนึ่งที่มีประสบการณ์เท่านั้นจะบอกได้ว่า ตนเชื่อและไว้วางใจใน
บุคคลนั้นๆ เช่นเดียวกัน คริสตชนจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีในการมอบความไว้วางใจในพระเจ้าแต่เพียง
ผู้เดียว พร้อมทั้งเตือนตนเองบ่อยๆ ว่า พระเจ้าทรงรัก ทรงเป็นห่วง และทรงอยู่ใกล้กับเขาตลอดเวลา

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามทำที่)

ความไว้วางใจในพระเจ้าที่ปรากฏในชีวิตประจำวันของคริสตชน จะต้องแสดงออกมาในกิจการภายนอก
ด้วย เช่น การปล่อยวางให้พระเจ้าดูแล การขจัดความรู้สึกกระวนกระวายใจ หรือว่าวุ่นใจในเมื่อบางสิ่ง
บางอย่างอาจไม่เป็นไปตามที่เราคาดหวังไว้ หรือตกอยู่ในสถานการณ์ที่ช่วยไม่ได้ เป็นต้น เมื่อชีวิตถูก
ทดสอบให้รู้สึกงุนวายใจหรือหมดกำลังใจ คริสตชนต้องหันมาหาพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

แนวทาง แบบที่ 2

ข้อมูลจาก “หนังสือมิสซาวันอาทิตย์ฉบับพกพา คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม”

หัวข้อ: พระญาณสอดส่องของพระเจ้า

การดำเนินชีวิตคริสตชนหมายถึงการตัดสินใจ “ไม่มีใครสามารถรับใช้นายสองคนได้” พระวรสารใช้ภาษาเปรียบเทียบที่รุนแรงคือต้องเลือกเอาอย่างหนึ่งอย่างใด สิ่งหนึ่งที่เราสามารถเรียนรู้ได้คือ เราคริสตชนควรทำความคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ทั้งหมด

เราควรเป็นเหมือนนกและดอกไม้ป่าในท้องนา อิสระ ไม่มีความกังวลต่อสิ่งใดแต่ถึงกระนั้น บิลร้านขายของ และเงินที่จะต้องจ่ายค่าผ่อนส่งรถยนต์หรือค่าใช้จ่ายอื่นๆ ก็ต้องได้รับความเอาใจใส่เช่นกัน พระคัมภีร์พูดถึงผลงานของมนุษย์อยู่บ่อยครั้งพร้อม ๆ กันก็เร่งรัดเราให้วางใจในพระญาณสอดส่องของพระเจ้า เคล็ดลับของรูปแบบชีวิตคริสตชน คือ การทำให้ดีที่สุดโดยไม่ต้องถึงขั้นเป็นโรคเส้นประสาทหรือความดันโลหิตสูง ซึ่งกำลังทรงมาณคนเป็นอันมากหลังจากที่คริสตชนคนหนึ่งได้ทำสิ่งที่เขาสามารถทำได้และจะต้องทำแล้วเขาก็อาจจะคุกเข่าลงและภาวนาพร้อมกับผู้ประพันธ์เพลงสดุดีที่ว่า “ข้าพระองค์ของพระเจ้า พระทรงเฝ้าช่วยข้าฯ มาตลอดทรงคุ้มครองป้องกันไม่ว่าจะคอยช่วยเหลือหรือค้ำประกันแน่แท้ไม่แพ้ภัย” (สดุดี ตอรับพระวาจา)

บทอ่านที่ 1 อสย 49 : 14-15

การถูกเนรเทศไปบาบิโลนเป็นการทดสอบความเชื่อและความพากเพียรของชาวยิว เป็นที่เข้าใจได้ว่า ศิโยน (ภูเขาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระวิหารที่เยรูซาเล็ม เป็นสัญลักษณ์ของอิสราเอล-ชาวยิว) กล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงลืมข้าพเจ้าแล้ว”

นักเทศน์พเนจร ซึ่งบทเทศน์ของเขามีเก็บรักษาไว้ใน อสย40-50 (อิสยาห์ที่ 2) ให้กำลังใจเพื่อนร่วมชาติที่ถูกเนรเทศให้มีความเชื่อในพระญาณสอดส่องของพระเจ้าบทอ่านนี้เป็นการนำเข้าสู่หัวข้อของพระวรสาร ที่พระเยซูเจ้าทรงบรรยายขยายความไว้อย่างละเอียด ในหัวข้อเดียวกัน

บทอ่านจากหนังสือประกาศกอิสยาห์

ศิโยนกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงละทิ้งข้าพเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว”

“หญิงคนหนึ่งจะลืมบุตรที่ยังกินนมและจะไม่สงสารบุตรที่เกิดจากครรภ์ของนางได้หรือ ”แม้หญิงเหล่านี้จะลืมได้เราจะไม่มีวันลืมเจ้าเลย

บทอ่านที่ 2 1คร 4 :1-5

ในการทำหน้าที่และการเทศน์ประกาศพระวรสาร นักบุญเปาโลยืนยันว่าท่านไม่ได้วิ่งแข่งเพื่อเป็นผู้มีชื่อเสียง ท่านต้องการเพียงแต่จะ “เป็นคนตรงต่อพระเจ้า” แม้ว่าสารของท่านจะไม่ได้รับการต้อนรับอย่างที่ควรจะเป็นก็ตาม

แล้วท่านล่ะ ท่านยอมรับการตีความพระคัมภีร์ในวัดของท่านในวันอาทิตย์อย่างไร พระสงฆ์เองคงจะต้องเทศน์สอนพระวรสารทั้งเล่มเลยถ้าหากต้องการเป็นคนตรงต่อหน้าพระเจ้าเช่นเดียวกับนักบุญเปาโล

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

พี่น้อง ให้ คนทั้งหลายจงยึดถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสตเจ้า เป็นผู้จัดการดูแลกรรมล้ำลึกของพระเจ้า คุณสมบัติที่เขาแสวงหาในผู้จัดการก็คือ ต้องเป็นผู้ที่วางใจได้ ส่วนข้าพเจ้าการที่ท่านหรือมนุษย์คนใดจะตัดสินข้าพเจ้านั้น เป็นเรื่องไม่สำคัญ แม้ข้าพเจ้าก็ยังไม่ตัดสินตนเอง จริงอยู่ มโนธรรมไม่ได้กำหนดอะไรข้าพเจ้าเลย แต่นี่ไม่หมายความว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ชอบธรรม ผู้ตัดสินข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น จงอย่าตัดสินเรื่องใดๆ ก่อนจะถึงเวลา จงคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงฉายแสงให้ความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดแจ่มแจ้ง และจะทรงเปิดเผยความในใจของทุกคนให้ปรากฏ เมื่อนั้น ทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้าตามสมควร

พระวรสาร มธ 6 : 24-34

“พระบิดาในสวรรค์ของท่านทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ฉะนั้นก่อนอื่นท่านทั้งหลายจงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเป็นเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ และพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้”

การออกติดตามแสวงหาสิ่งดีๆ ในชีวิตอย่างกระตือรือร้นเกินควร มักจะมีผลเสียในที่สุด “การทำงานดีๆ” หรือการเร่งรีบให้คู่สมรสทำงานเพื่อให้มีฐานะทัดเทียมกับชาวบ้านเป็นสิ่งทำลายชีวิตครอบครัวและนำไปสู่ความลำเค็ญและความยุ่งยากอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เราจำเป็นต้องมีเครื่องมือที่เพื่อนบ้านของเราไม่มีหรือจึงจะมีความสุขได้? และท่านยอมปล่อยให้พระบิดาเจ้าสวรรค์เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องอย่างไรบ้างในชีวิต?

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมัทธิว

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสกับสานุศิษย์ว่า “ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ เขาจะชังนายคนหนึ่ง และจะรักนายอีกคนหนึ่ง เขาจะจงรักภักดีต่อนายคนหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกคนหนึ่ง ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้” ฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า อย่ากังวลถึงชีวิตของท่าน

ว่าจะกินอะไร อย่างกังวลถึงร่างกายของท่านว่าจะนุ่งห่มอะไร ชีวิตย่อมสำคัญกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญกว่า เครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ จงดูนกในอากาศเกิด มันมิได้หว่าน มิได้เก็บเกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงมัน ท่านทั้งหลายมิได้มีค่ามากกว่านกหรือ ท่านใดบ้างที่กังวลแล้วต่ออายุของตน ให้อายุออกไปอีกสักหนึ่งวันได้ ท่านจะกังวลถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ในทุ่งนาเกิด มันเจริญงอกงามขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อทรงเครื่องอย่างหรูหรา ก็ยังไม่งดงามเท่าดอกไม้ชนิดหนึ่ง แม้แต่หญ้าในทุ่งนา ซึ่งมีชีวิตอยู่วันนี้ รุ่งขึ้นจะถูกโยนทิ้งในเตาไฟ พระเจ้ายังทรงตกแต่งเช่นนี้ พระองค์จะไม่สนพระทัยท่านมากกว่านั้นหรือ ท่านช่างมีความเชื่อน้อยจริง ดังนั้นอย่างกังวลและกล่าวว่า ‘เราจะกินอะไร หรือจะดื่มอะไร หรือเราจะนุ่งห่มอะไร’ เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านี้คนต่างศาสนาแสวงหา พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการทุกสิ่งเหล่านี้ จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มทุกสิ่งเหล่านี้ให้”

“เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายอย่างกังวลถึงวันพรุ่งนี้ เพราะวันพรุ่งนี้จะกังวลสำหรับตนเอง แต่ละวันนี้ ทุกข์พอดูอยู่แล้ว”